

Turvapaikka

Päivä alkoi riidalla aamupuurosta. Jake halusi kattilapuuroa, minulle kävi mikropuuro. Ensimmäinen Jakelle sanomani ei johti etuoven paiskomiseen ja auton oven avaamiseen.

Kaksikerroksisen omakotitalon lukuisat pimeät nurkat ja niissä piileskelevät otukset saivat kehoni tärisemään. Menin ulos makaamaan lumipeitteen päälle, siellä oli turvapaikkani. Ihoni on niin vaalea, että sulaudun osaksi lunta. Jos en olisi aiemmin värjännyt hiuksiani, maastoutuisin kokonaan lumeen ja minut löydettäisiin vasta keväällä. Silloin erottuisin valkeana läikkänä lakastuneen ruohon keskeltä.

Äiti sanoi aina, että lumeen sulautuminen on ainut erityiskykyäni. Hän sanoi minulla olevan anemia, muttei ohjeistanut syömään rautatabletteja. Isä sanoi värittömän ihon kuuluvan Lillukoiden sukuun. Äiti kuppasi selkääni kerran viikossa, isä kohotti valkean kämmenensä yhtä usein. Molemmista jäi väriläikkiä iholleni.

Lumi kasteli aamutakkini ja t-paitani. En tuntenut kylmää, sisällä vaanivat uhat saivat unohtamaan.

Aurinko paistoi, mutta sen säteet eivät hohkaneet lämpöä. Keijut olivat ottaneet sen lämmön ja vieneet sen lämmittämään niiden puihin koverrettuja tupia. Ne palauttaisivat lämmön vasta keväällä silloin, kun ensimmäinen muuttolintu saapuu. Muutamalla kädenliikkeellä ne kykenevät vaihtamaan vuodenajan toiseksi.

Suurin unelmani on saada perhoskokoelmani rinnalle keijun siivet.

Aurinko vaihtui pimeyteen, pimeys punaiseen taivaaseen, jota vasten ratsastin perhosen selässä keijuna kaukaisuuteen.

Kuului paukahdus. Avasin hitaasti silmäni, talvinen aurinko sai minut sulkemaan ne saman tien uudestaan.

Kipu valtasi kylkeni.

”Siru!”, Jake huusi. ”Vitun vajakki, herää!”

Avasin suuni vastatakseni, mutta ulos pääsi ainoastaan käheä äännähdys. Jake oli yläpuolellani ja tuijotti minua. Hänen silmissään näkyi sellainen pilke, jota en ollut ennen nähnyt. Se kaikkosi samaan aikaan, kun päästin elonmerkin ilmoille.

”Älä vaan sano, että nukuit siinä”, Jake sanoi.

”Pihkura”, sanoin, nousin ylös ja raavin päänahkaani. ”Joo, vahingossa.”

Jake virnisti.

”Voi vittu! Vaan sä oot sellane tohveli, joka nukahtaa lumelle.”

”Eiks tohveli oo just hyvä? Se on lämmin ja kivan värinen.”

”Niin tohveli, ettet ees tajuu. Mut onneks mul ei oo mitään tohveleita vastaan”, Jake sanoi ja halasi minua. Hänen kämmenensä tuntuivat lämpimiltä takapuoltani vasten.

”Missä kävit?”

”Kaupassa, ostin ruokaa ja sellasta”, Jake sanoi ja kaivoi takintaskustaan jotain. ”Ei ollu tullu aiemmin palkkaa niin ostin sulle nyt synttärilahjan.”

Hän ojensi minulle mytyn. Oikaisin sen, ja ne paljastuivat perhoskuvioisiksi stringeiksi. Perhoset olivat vaaleanpunaisia, eivätkä ne muistattaneet mitään perhoslajeja. Väänsin suupieleni hymyyn.

”Ku sulla on vaan niitä perhoskuviollisia mummopikkareita”, Jake sanoi.

”Vau tota joo, perhosia!”, laitoin stringit päähäni, vaikka Jake luultavasti odotti minun laittavan ne jalkoihini.

”Mee ny keittää iso pannullinen kahvia, mä haen kassit autosta.”

Vesi läikkyi, kun kaadoin sitä kahvikeittimen vesisäiliöön. Hyvä, sillä se tarkoitti vahvaa kahvia, jota olimme Jaken kanssa oppineet juomaan. Puruja laittaessani mieleeni tuli kuva isästani lappamassa puruja suoraan paketista suuhuni. Sen jälkeen sanoin rakastavani kahvia enemmän kuin perhosia.

Unohdin, paljonko olin laittanut puruja, joten lisäsin vielä pari mitallista. Napsautin keittimen päälle ja menin eteiseen.

”Ja mä saan raahata niska limassa!”, Jake huusi ja oli pyyhkivinänsä hikeä otsaltaan. ”Ota yks muovikassi.”

Tartuin yhteen muovikassiin ja kuljetin sen Jaken perässä keittiöön. Kassin sisältö kolisi.

Keittiöön päästyään Jake ryntäsi keittimen luokse.

”Helvetti! Se valuu lattialle!”

”Täh?”, vastasin.

”Kahvi! Se valuu lattialle!”

”Voi himpura.”

”Tyypillistä sua. Unohat pannun, unohat sammuttaa hellan, unohat ostaa kaljaa, unohat mennä sisälle nukkumaa, unohat koko helvetin olemassaolos!”

”Tässä rätti.”

”Ja mä saan siivota jälkes!”

Katsoin, kuinka Jake alkoi voimakkailla kädenliikkeillä kuivaamaan kahvilammikkoa. Riisuin lumessa kastuneet sukkani ja aloin auttaa kuivaamisessa.

”Voi vittu, nainen”, Jake sanoi ja pyöritteli silmiään.

Jake jupisi omiaan. Minun oli sanottava jotain, ihan mitä tahansa, joka keventäisi tunnelman painoa.

Katsoin hymyillen Jakea.

”Pölypallot ui kivasti lammikossa.”

Jake keskeytti pyyhkimisen ja käänsi katseensa kohti minua. Hänen silmänsä olivat niin auki, että valkuaisen reunassa olevat verisuonet näkyivät. Hymyni kaikkosi.

”Sä uit kohta jorpakossa”, Jake sanoi, nousi ylös ja nosti minut kainaloonsa. Raajani heiluivat velttoina Jaken kuljettaessa minua ulos.

Jake heitti minut lumipenkkaan ja nauroi niin voimakkaasti, että pelkäsin hänen sylkäisevän keuhkonsa ulos.

”Se on sun paikkas!”

Jäin makaamaan lumeen ja pidin katseeni taivaassa. Harmaat pilvet olivat peittäneet auringon. Pian sataisi lunta.

Kuulin Jaken istuutuvan takaoven portaikolle ja sytyttävän tupakan. Vilkaisin sitä. Hän virnuili imaistessaan savua.

”Ootko vihanen?”, kysyin siltä maaten edelleenkin hangessa.

”Oon sulle useimmiten vihanen”, Jake vastasi.

Unohdin hetkeksi, miten hengitetään. Hiljaisuus alkoi jälleen hiipiä. Oli leikattava se.

”Jake”, sanoin.

”No?”

”Rakastatko mua?”

”No joo joo. Miks ees kysyt, ollaahan oltu jo ikuisuus yhdessä.”

”Niin, kaks kuukautta.”

”Ihmettelen ees miks lähin tähän koko asutaa yhdessä maalla ja kihlajuttuun mukaan. Sua saa koko ajan olla holhoomassa ja jälkiäs siivoomassa. Ja vittu, ku välillä menee hermot.”

”Muhun?”

”Suhun.”

Hiljaisuus saapui, en vaivautunut täyttämään sitä. Kaduin, että olin koskaan värjännyt hiukseni vaaleista tummiksi. Toivoin keijujen vetävän pilviesiripun auringon edestä ja tuovan lämmön takaisin.

Tällä kertaa Jake täytti äänettömyyden: ”Mut sussa on sitä jotain, niinku tissit ja perse.”

Jake nousi ja heitti tupakantumpin päälleni.

”Meen tekee ruokaa”, hän sanoi. ”Mee vaihtaa ne stringit päälle.”

Jake jätti oven raolleen.

Nousin ylös, lunta putoili selästäni. Katsoin takapihamme vieressä olevaa metsää. Jake halusi muuttaa tänne halvan vuokran takia, minä halusin metsän lähelle. Metsät kuhisevat keijuja. Ehkä jonain päivänä, kun Jake käskää minun mennä puolestaan työpaikalleen, löydän kuistiltamme keijun pudottamat siivet.